

ÁLMOK CSÚCSA FELÉ

Kérdik: — Hazád még mindig szereted?
Válaszom: — Míg van bennem lehelet!
Am a haza számomra sose bálvány,
Vagy ki megfesse, nem akad akárhány.
Még volt, midőn nem voltam még meg én,
És meglesz, amikor én nem leszek.
Szirmát kitérő virág ághegyén,
Csíra, mely áttöri a rögöket.
Bölcső azoknak, akik megszületnek,
Kenyér, kemence, meleg és mesés.
Ha lehunyjuk szemünk, befogad, és
Örökkévaló ágya ő a testnek.
De mindez nem egyéb, csupán üres szó,
Simogató szellő egy tó fölött,
Villanás a századból, mely örök;
Mögöttünk maradó, előre látszó.
Őrizd a képeket, a hangokat
A helyen, hol megmaradni akarsz:
Síkon, hegyen, ligetben, házban — add
Tovább, mi volt a szép, mi volt a harc;
A jámborak egy fokkal alább szállnak.
Mint olajfűró tornyon: álom ég.
Fiatal szívek szívrepesve várnak:
Várják dalunk — az enyém, a tiéd:
Tied, ki százszor-járt ösvényeken
Jössz, itt vagy és lépted tovább megyen.
Vagy oly helyre teszed lábad, hova
Nem tette eddig senki még soha,
Nyomot hagysz, jelt vagy szobrot is talán még
Avagy nyilat, mutatni: itten száll ég
Felé, álmok csúcsa felé az út,
És hogy munkádnak gyümölcse beérik,
Csupán egy pernyi fáradalmat kér, míg
Teljes lesz — még csak egy mozdulatot.
Ez a haza: az időben hívó szó,
A messzeségből messzeségbe hangzó.
Legyen állandó a derű, a nap,
S nincs akadály, mely elébed akad.

Kérdik: — Hazád még mindig szereted?

Válaszom: — Míg van bennem lehelet!

SZILÁGYI DOMOKOS fordítása